EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Els amics que no s'obliden

Fa anys, a un poble d'Itàlia, vaig veure una pintada que deia "Marco vive". Jo no sabia pas de qui parlava, però en llegir-ho vaig arribar a dues conclusions. La primera, que el Marco era mort. La segona, que molt probablement devia haver estat algun activista, perquè aquestes frases que s'escriuen a les parets i que busquen un to èpic se solen reservar per a ells i, més encara quan han estat víctimes de la violència política i poden ser invocats contra algú. Quan és així, darrere del seu nom, la pintada sol concloure "ni oblit ni perdó". Però moltes vegades qui ho escriu no coneixia el mort, ni sabia res de la seva vida, ni tan sols seria capaç de reconèixer-lo en una foto. Massa sovint aquell "no t'oblidarem", que intenta ser transcendent, es diu per pura rutina. En altres casos és una frase feta que ja ve impresa als catàlegs d'esqueles i que les floristeries tenen a punt per posar a les corones, simple retòrica.

Els sentiments més íntims i més autèntics solen ser els que menys s'airegen i els que menys s'amplifiquen. Es demostren a llarg termini i s'expressen, moltes vegades, en els petits detalls. Són records que mai s'han escrit a les parets. Deu fer cosa d'un mes, a Anglesola, un petit poble de Lleida, la gent que durant aquest 2012 havien complert o compliran cinquanta anys van fer una trobada per celebrar-ho. La mateixa que fan cada any, potser com una reminiscència de les tradicionals festes de quintos, aquells i aquelles del poble que arriben a la cinquantena. El meu amic Jordi Giribet va ser un d'ells i em va explicar que abans de fer la festa i de brindar pel goig de seguir-hi sent, es van atansar al cementiri per retrobar dos companys de la colla que no van poder arribar al mig segle. Ell mateix els va llegir unes paraules per fer-los saber, allà on fossin, que d'alguna manera també participaven a la trobada, que seguien comptant, que hi eren, que les seves amigues i els seus amics no els oblidaven mai. I a mi em va semblar una història tan maca que em vaig quedar amb ganes d'escriure-la. Ni que només fos per fer constatar que, fora dels discursos oficials o les arengues combatives i fora també de les frases de compliment, hi ha gent que promet no oblidar-se mai dels seus amics, i ho sent de cor i ho compleix.